

Sammen med denne sag foretoges:

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 203: Forslag til lov om ændring af lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer. (Gennemførelse af direktivet om tidsbegrænset ansættelse).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 27/3 2003. Første behandling 8/4 2003. Betænkning 7/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Bent Bøgsted (DF):

Jeg skal kort redegøre for Dansk Folkepartis holdning til disse forslag.

L 202 og L 203 er lovforslag, som indeholder mange positive ting, og det er naturligvis glædeligt. Men Dansk Folkeparti finder det uhensigtsmæssigt, at der skal lovgives ifølge et arbejdstidsdirektiv om tidsbegrænset ansættelse, som er dikteret af EU. Det burde kunne lade sig gøre for arbejdsmarkedets parter at finde en fornuftig løsning for tidsbegrænset ansættelse, uden at EU skal blande sig i sagen.

Der står i bemærkningerne, at direktivet ikke gennemføres ved at sikre, at arbejdsmarkedets parter gennemfører det ved overenskomster, og det er også helt fint. Det må efter Dansk Folkepartis opfattelse gælde på alle områder, også funktionærområdet, uden at der er behov for et lovindgreb. Det er desuden efter vores opfattelse tvivlsomt, om der er behov for den slags direktiver på det danske arbejdsmarked.

Forslagene er efter Dansk Folkepartis opfattelse endnu et skridt på vejen til, at den danske aftalemodel erstattes af en EU-aftalemodel, hvilket Dansk Folkeparti ikke ønsker, og derfor kan vi ikke stemme for lovforslagene.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslagene går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 204: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Ændring af forsøgsbestemmelse med henblik på forsøg med digital administration).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 27/3 2003. Første behandling 8/4 2003. Betænkning 7/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 135: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Mulighed for madordninger i børnehaver mod fuld forældrebetaling).

Af socialministeren (Henriette Kjær).

(Fremsat 29/1 2003. Første behandling 6/2 2003. Betænkning 7/5 2003).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Sandy Brinck (S):

Under førstebehandlingen af dette lovforslag var vi i Socialdemokratiet meget glade for, at vi kunne tælle et flertal, som delte vores bekymring for, at madordninger med fuld forældrebetaling kunne udelukke børn alene på baggrund af deres families økonomiske formåen. Det var det samme flertal, som stod fuldstændig uforstående over for, hvorfor regeringen ikke ville leve op til sin egen aftale med kommunerne, som netop gik på, at hvis man skulle lave en sådan madordning, var forudsætningen, at ordningen skulle omfatte alle børn, og vi er stadig uforstående over for det tilbagetog, vi har set regeringen foretage fra sin egen aftale med KL.

Kl. 14.40

Under førstebehandlingen fik vi nogle forklaringer om, at der jo er børn, der er allergikere. Det var især den konservative ordfører, som brugte det som argument for, at ordningen ikke skulle være et tilbud, der skulle gælde for alle børn. Det var simpelt hen, som om regeringspartierne ikke ville forstå, at vores sigte naturligvis ikke er at tvangsføre børn med mad, som de er allergiske over for, men derimod at sikre, at alle børn reelt har tilbuddet om at være en del af en sådan ordning.

Det bekymrede os, men vi gik faktisk fortrøstningsfulde fra førstebehandlingen, fordi Dansk Folkeparti var så klar i sine udmeldinger. Fru Pia Kristensen svarede mig helt klart under behandlingen, at også Dansk Folkeparti så, at dette kunne føre til en opdeling af børn i A- og B-hold. Fru Pia Kristensen svarede faktisk helt nøjagtigt, at der var tale om social skævhed, og derfor annoncerede vi under førstebehandlingen, at vi ville stille et ændringsforslag, som kobler forældrebetaling sammen med fripladsordningerne, så alle børn reelt har en mulighed for at deltage.

Nu har vi stillet dette ændringsforslag, og forundringen er meget stor, fordi vi har fundet ud af, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte det. Vi forstår det ganske simpelt ikke. Vi har oven i købet tilbudt Dansk Folkeparti, at vi selvfølgelig kunne tilpasse ikrafttrædelsesdatoen til et eller andet tidspunkt, hvor Dansk Folkeparti ikke længere skulle være bundet af økonomiske afta-

ler med regeringen, men det tilbud har man heller ikke taget imod, og det er skuffende.

Hermed er det flertal, som kunne sikre, at ordningen rent faktisk bliver noget, alle børn kan få glæde af, smuldret. Det er vi overordentlig kedede af, og vi vil til enhver tid forsøge at rette fejlen i en anden parlamentarisk situation, eller hvis det skulle lykkes at få Dansk Folkeparti tilbage til den holdning, de havde den 6. februar under førstebehandlingen.

Jeg skal samtidig sige, at Socialdemokratiet ikke kan støtte det radikale forslag, og det skyldes for det første, at vi synes, det er en smule centralistisk, at socialministeren skal fastsætte en maksimumpris. En madordning kan jo indeholde mange eller få måltider, og niveauet kan også være svingende. Er det kold eller varm mad? Hvad er det, der bliver besluttet? Den beslutningskompetence finder vi faktisk ligger bedst i den enkelte institutions forældrebestyrelse.

Det, vi bragte op under førstebehandlingen angående en øvre pris, var, at vi gerne ville være sikre på, at omkostningerne skulle følge udgifterne, altså at forældrene ikke kunne komme til at betale mere, end madordningen rent faktisk koster. Det har vi heldigvis fået sikkerhed for under udvalgsbehandlingen i socialministerens svar på spørgsmål 4.

For det andet vil vi godt sige om det radikale forslag, at en maksimumpris jo ikke løser det problem, at familierne har forskellig økonomisk formåen. Derfor har vi som allerede nævnt stillet vores eget ændringsforslag, der differentierer prisen på fuldstændig samme måde som den øvrige betaling for daginstitutionens pædagogiske pasningstilbud. Det finder vi er en bedre og mere målrettet løsning på de potentielle problemer, der kan følge af denne lovgivning.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det, der bringer mig herop, er fru Sandy Brincks lidt snævre opfattelse af den, synes jeg, ret brede debat, vi havde om dette område.

Jeg vil spørge fru Sandy Brinck, om det er fuldstændig utænkeligt, at nogle familier simpelt hen bare synes, at det er en del af det at være en familie, en del af det at have et forhold forældre og børn imellem, at man står derhjemme og laver madpakken, og at det derfor kunne være af den grund ligesom af mange andre grunde, at nogle ikke ønsker at være med i ordningen. Og mener fru Sandy Brinck, det er rime-

ligt, at fordi der måske er et, to eller tre børn, hvis familier har en tradition for, at man ønsker selv at lave madpakken, skal det forhindre alle de andre børn i at være med i en ordning?

Så taler fru Sandy Brinck meget om økonomien. Men er det ikke tilfældet, at mange, der har haft noget, som svarer til denne ordning, også uden tilskud, har været glade for den og ikke har følt, at den var meget omkostningsfuld?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Vi kunne godt gentage hele førstebehandlingen, for jeg kan høre, at fru Charlotte Dyremose stadig ikke har forstået, hvad vores sigte er.

Vi taler om reel frihed til at vælge. Det skal ikke være sådan, at nogen er udelukket på forhånd, fordi prisen er for høj, og det er derfor, vi har stillet vores ændringsforslag. Men det betyder ikke, at fordi man har muligheden, får tilbuddet, skal man spise det, der nu står på bordet i dag. Det betyder, at man har mulighed for at være med i ordningen og ikke er udelukket på forhånd.

Kl. 14.45

Det havde vi en lang diskussion af under førstebehandlingen. Og frihed for fru Charlotte Dyremose og Det Konservative Folkeparti er altså på det her område fuldstændig, som hvis man siger til bistandsklienten: Du har din fulde frihed til at købe en meget, meget stor Mercedes-værsgo kammerat, bare gå i gang! Det er deri, forskellen ligger, men den pointe kan simpelt hen ikke sive ind.

Og jo, der er mange steder, man har haft madordning allerede, og hvor man er glad for den. Jeg regner også med, at fru Charlotte Dyremose ved, at Socialdemokratiet stemmer for lovforslaget, også selv om vores eget ændringsforslag ikke bliver stemt igennem, fordi vi faktisk har tænkt os at rette op på den fejl, når vi engang får magt, som vi har agt.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Pia Kristensen som ordfører, og derefter fortsætter vi med fru Line Barfod som ordfører.

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil gerne starte med at korrigere en udtalelse, fru Sandy Brinck kom med. Dansk Folkeparti lovede ikke under førstebehandlingen at komme med et ændringsforslag. Vi blev spurgt direkte, fordi vi også var skeptiske over for forslaget,

og vi sagde, da vi blev spurgt, om vi ville komme med et ændringsforslag, at det ikke var utænkeligt. Det var sådan, ordene faldt.

Jeg vil sådan generelt sige om det her lovforslag, at der er ting, der taler for det, og der er ting, der taler imod det. Vi vil aldrig kunne garantere, at alle børn i en institution kan være med i et helt forløb. Børn går ud af børnehaver; nye børn kommer ind. Det vil faktisk sige, at hvis vi skal sikre, at en hel børnehave er med, så skal vi evaluere ordningen, hver gang et nyt barn træder ind i institutionen. Det har vi fundet ud af i løbet af udvalgsarbejdet er en af hurtlerne.

Jeg vil så sige, at vi ikke kan støtte hverken Det Radikale Venstres ændringsforslag eller Socialdemokratiets. For det første vil Socialdemokratiets forslag medføre en merudgift på ca. 10 mio. kr., og der er ikke nogen finansieringsdel med i det ændringsforslag.

Det Radikale Venstre ønsker et prisloft, og det lyder også sådan rimeligt positivt, men de siger samtidig, at det skal fastsættes af socialministeren. Det Radikale Venstre har jo ikke en pris på det loft. Så man giver faktisk socialministeren mandat til at sætte sin egen pris, og det kan være op til 20 kr. pr. dag, hvis socialministeren har lyst til det.

Dansk Folkeparti er helt enig i intentionerne i det her lovforslag. Vi mener, det er positivt, at man kan tilbyde børn et sundt og ernæringsrigt måltid i daginstitutionerne. Desuden er det også et ønske fra forældreside. Så vi vil ikke blokere for sådan en ordning; det er da klart.

Det er korrekt, at vi ved førstebehandlingen ikke lagde skjul på, at vi ville stille en række spørgsmål under udvalgsarbejdet. Vi var nemlig bekymrede for, at økonomien kunne være en barriere for, at nogle børn ikke blev tilmeldt den ordning. Derfor var det vigtigt for Dansk Folkeparti at få klarlagt, om forældres indbetalinger til en madordning holdes adskilt fra daginstitutionens driftsbudget.

Vi kan nu med tilfredshed konstatere, at lovforslagets § 15 b, stk. 3, skal forstås på den måde. Det fremgår af svaret på spørgsmål 4. Det har vi bedt om at få optrykt i betænkningen, så der er faktisk ikke noget at tage fejl af.

Vi er også tilfredse med, at socialministeren har lyttet til bl.a. Dansk Folkepartis kritik, og at vi i betænkningen har fået præciseret, at madordninger må forudsættes oprettet efter en debat mellem medarbejdere og forældre, ikke forældrebestyrelser, som der står i lovforslaget, men

medarbejdere og forældre, så holdninger og muligheder, herunder ønsker om pris og kvalitet, afdækkes, og der opnås en bred tilslutning. Vi synes faktisk, at det er en meget god præcisering at få ind.

Sidst, men ikke mindst, er vi da meget tilfredse med, at socialministeren vil følge udviklingen på området og give Socialudvalget en status i andet halvår af 2005.

På den baggrund støtter vi forslaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, der er to korte bemærkninger: først fru Sandy Brinck og derefter fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg synes på mange måder, det er at komplicere verden mere, end den faktisk er i forvejen, når Dansk Folkeparti siger, at man ikke kan sikre, at det her er et tilbud, der gælder alle børn, fordi der jo kommer nye børn til institutionen, og at andre børn forlader institutionen. Det synes jeg altså er en temmelig vag argumentation, og jeg synes også, at man har stillet sig selv en opgave, som er ud over, hvad der er nødvendigt.

Opgaven er at sikre, at alle børn uanset økonomisk baggrund har mulighed for at deltage. Derfor ville det være helt oplagt at støtte det ændringsforslag, vi har stillet, nemlig at sørge for, at de familier, hvor økonomien ikke er god, får deres del betalt.

Så siger Dansk Folkepartis ordfører, at Dansk Folkeparti ikke ønskede at blokere for denne her lovgivning. Det var Dansk Folkeparti overhovedet ikke kommet til, for Socialdemokratiet var også positiv under førstebehandlingen.

Næh, det, Dansk Folkeparti har blokeret for, er, at vi kan sikre, at det her er noget, der gælder alle børn, og dermed undgå den sociale skævhed, som fru Pia Kristensen altså den 6. februar var enig med os i rent faktisk er et stort potentielt problem i det lovforslag, som ligger her.

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Til fru Pia Kristensen: Det, der ligger i det her lovforslag, er noget af det værste og ondeste, jeg nogen sinde har set, nemlig at man forestiller sig en ordning, hvor man ude i børnehaverne kan have nogle børn, hvis forældre har råd til at betale for, at de er med i en madordning, og nogle andre børn, der ikke er med.

Under førstebehandlingen så det ud til, at Dansk Folkeparti ville være med i et flertal, der sikrede, at man ikke kunne komme ud for en sådan situation, at Dansk Folkeparti ville være med til at sikre, at hvis der var en madordning i en daginstitution, så skulle den selvfølgelig omfatte alle børn i institutionen.

For god ordens skyld: Jeg kan ikke forestille mig nogen, der nogen sinde ville proppe mad ned i munden på et allergisk barn, ligesom jeg heller ikke kan tage indvendingen om, at børn, der går ud af institutionen, ikke er med, alvorligt, for sådan er det jo med alting.

Derfor vil jeg godt høre, hvad det er, der får Dansk Folkeparti til at ændre holdning til, at man vil være med til at sikre, at en madordning skal omfatte alle de børn, der går i institutionen.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Problemet er jo, at vi netop ikke kan sikre, at alle børn kan være med i en ordning. Som jeg sagde før, når børn går ud af en institution, så kommer der nye børn ind. Så kan der komme et enkelt barn ind, hvis forældre ikke ønsker, at det barn skal være med i en madordning. Hvad skal man så gøre fra institutionens side? Skal man evaluere hele ordningen igen?

Så siger vi: Der er et barn, der ikke vil være med, derfor nedlægger vi ordningen, for ifølge Enhedslisten og Socialdemokraterne skal alle børn bare være med i den ordning. Det er jo umuligt. Så skal man evaluere, hver evig eneste gang et nyt barn kommer ind i institutionen.

Til fru Sandy Brinck vil jeg sådan set give det samme svar som til fru Line Barfod, at ikke alle kan være med, og det er ud fra de begrundelser, som jeg netop gav.

Med hensyn til det økonomiske i det her forslag, og det var det, vi var bekymrede over, nemlig om der var nogen, der ikke kunne deltage i ordningen på grund af økonomiske forhold, har vi, som jeg sagde før, fået et klart og tydeligt svar under udvalgsarbejdet på, at lovforslagets § 15 b, stk. 3, skal forstås på den måde, at den pris, forældrene kan komme til at betale for at være med i en madordning, er den udgift, der vil være til madordning og ikke mere. Jeg mener, at det må være svar nok.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hvis man har lavet en madordning i en daginstitution, og der så kommer et nyt barn i institutio-

nen, hvis forældre ikke har råd til at betale, fordi en madordning i en institution jo altså godt kan være dyrere end det halve stykke rugbrød, som familien måske har råd til at give barnet med, og som de selv står og smører, hvad skal det barn så gøre, og hvad skal institutionen så gøre? Skal de så have et barn, der får et halvt stykke eller to halve stykker rugbrød med hjemmefra, et barn, som skal stå og se på, mens de andre børn får maden serveret fra børnehaven, eller hvad er det helt konkret, Dansk Folkeparti forestiller sig? Hvordan skal børnene få mad ude i daginstitutionerne efter det her forslag? Hvad er det, man har tænkt sig?

Skal det udvides? Skal det så også gælde andre områder? Hvis man gerne vil have et godt stykke legetøj, så skal man også have noget legetøj, der kun er for nogle børn i børnehaven og ikke for de andre børn? Eller hvad er det for en fremtid, man gerne vil have i børnehaverne? Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvordan man kan gå med til at gøre forskel på børn i den samme børnehave.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg bliver nødt til at sige det endnu en gang: Socialdemokratiet har ingen tanke om at tvinge børn ind i en madordning. De skal ikke være med i en madordning, men de skal have muligheden.

Det var det, jeg havde en klar fornemmelse under førstebehandlingen af, at fru Pia Kristensen og jeg var enige om, nemlig at de børn, hvis familier ikke har de store penge i pungen, også skulle have mulighed for at deltage.

Det var nøjagtig det, jeg tog for givet lå i, hvad fru Pia Kristensen sagde til mig under førstebehandlingen den 6. februar: »Til fru Sandy Brinck vil jeg sige: Jamen der er jo tale om social skævhed, hvis man deler børn op i A- og B-hold.«

Kl. 14.55

Så er det bare, at jeg ikke kan forstå, at når vi så har stillet et ændringsforslag, som netop tager højde for, at de børn, hvis forældre ikke har mange penge, skal kunne få penge til at dække udgiften, så de er sikre på at kunne være med – der er ingen, der siger, de skal være med – så vil Dansk Folkeparti ikke støtte det ændringsforslag.

Det er altså skuffende og stadig væk fuldstændig uforståeligt. Jeg har endnu ikke fået et svar, som jeg kan bruge til noget som helst.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Er der noget, Dansk Folkeparti ikke ønsker, så er det, at man forskelsbehandler børn. Og derfor har det også været vigtigt for os i løbet af udvalgsarbejdet at få indflydelse på den betænkning, der er skrevet af et flertal i udvalget, sådan at man netop adskiller driftsudgifterne fra de reelle omkostninger til selve madordningen. På den måde minimerer man jo faktisk prisen.

Og jeg vil da godt i den forbindelse spørge fru Line Barfod: Hvad skal prisen være? Kan fru Line Barfod give mig et bud på, hvad prisen for en madpakkeordning skal være pr. dag i en institution? Taler vi om 6 kr., taler vi om 10 kr.? Og igen synes jeg, det er noget frygteligt vrøvl at blande legetøj og mad sammen i én pærevæling.

Til fru Sandy Brinck, der spørger os om, hvorfor vi ikke kan støtte ændringsforslaget, for så kunne vi jo netop være med til at sikre, at børn af økonomisk vanskeligt stillede forældre kunne være med: Vi mener faktisk, at vi sikrer det ved, at vi har adskilt driftsbudgettet og madordningsudgifterne.

Og så er der igen også det, at fru Sandy Brinck og Socialdemokraterne ikke er kommet med en finansiering af de ca. 10 mio. kr. ekstra, det vil komme til at koste.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Pia Kristensen svarede ikke på mit spørgsmål: Forestiller Dansk Folkeparti sig helt konkret, at der skal være nogle børn i børnehaverne, som skal sidde og se på, mens de andre får mad? Og hvorfor vil Dansk Folkeparti være med til at stemme for en lov og stemme imod de ændringsforslag, der kunne have rettet op på det? Det kommer til at betyde, at der vil være nogle børn i børnehaven, der sidder og ser på, mens de andre spiser.

Hvorfor vil man ikke være med til at sikre en ordning, hvor alle børnene får lov til at få serveret mad? Det kan jeg simpelt hen ikke forstå hvorfor man ikke vil være med til. Og så vil jeg sige i forhold til finansieringen, at jeg tror, at hvis man sikrede, at alle børn fik god mad, kunne man hurtigt tjene det hjem i forhold til de udgifter, der er i sundhedsvæsenet til børn, der får dårlig ernæring og derfor får sundhedsproblemer.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg er enig i, at det har været gavnligt at få præciseret via udvalgsarbejdet, at udgifterne er det, som skal udgøre prisen og ikke andet. Det var også en af de problemstillinger, vi påpegede under førstebehandlingen. Det er jeg meget tilfreds med. Derfor har vi ikke følt os nødsaget til at skulle stille ændringsforslag i den sammenhæng.

Men det sikrer jo ikke, at udgiftsniveauet ikke ligger højere, end at lille Louises forældre kan være med. Det sikrer det jo ikke. Vi kan jo sagtens have en forældrebestyrelse, hvor flertallet af forældre synes, at her skal være noget, som ikke engang behøver at være ekstravagant, men som alligevel overstiger den formåen, som lille Louises forældre har. Og så kan Louise ikke være med.

Det er det, vores ændringsforslag skulle afbøde. Det er det sikkerhedsnet, vi ville give de børn, fordi de ikke skal sidde og kigge på med længselsfulde øjne. Jeg tror, som vi også diskuterede under førstebehandlingen, at nogle af ordførerne ville have godt af at tale med nogle af de pædagoger, som ude i daginstitutionerne rent faktisk daglig må konstatere, at der altså er børn, som simpelt hen ikke har madpakker med. De har ikke mad med. Og det er ikke, fordi deres forældre er onde. Det er, fordi der ikke er råd.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil starte med at svare fru Sandy Brinck, der taler om udgiftsniveauer osv., at jeg synes, jeg meget tydeligt har sagt, at vi mener, det udgiftsniveau kan begrænses. Størrelsen af den udgift til madordning kan begrænses ved, at vi nu har fået adskilt driftsbudgettet og madbudgettet. Sådan må det nu engang være.

Nu nævner fru Sandy Brinck den diskussion, der vil blive imellem medarbejdere og forældrebestyrelser. Jeg synes, fru Sandy Brinck lige skal tænke på, at der er rettet i betænkningen, så der kommer til at stå: forældrene og de ansatte. Jeg ved, at fru Sandy Brinck ved førstebehandlingen var meget inde på, at i forældrebestyrelserne sidder de stærke forældre, de svage forældre siger ikke noget.

Kl. 15.00

Nu er det altså ændret til, at det er forældrene i institutionen, der er med, og der er også skrevet ind i betænkningen, at det selvfølgelig handler om ønsker fra forældrenes side, men det

handler også om kvaliteten af maden, og det handler også om prisniveauet, så vi mener faktisk, at det er blevet sikret.

Fru Line Barfod siger, at det selvfølgelig er synd, hvis nogle børn ikke kan være med i ordninger. Men et af de problemer, som vi er stødt på under udvalgsarbejdet, er, at det godt kan være, at lille Peter gerne vil være med i en ordning, men at hans mor og far ikke ønsker, at han er med i en ordning. Det er ikke, fordi de ikke har penge til det, de vil bare selv give ham maden med.

På den måde må man jo gå ud og skælde ud på forældrene og sige: Det er synd for din lille Peter, hvis du som mor eller far ikke går med i denne her madordning. Hvordan vil fru Line Barfod og Enhedslisten tvinge forældrene til det? Jeg tror, at det bliver en meget, meget vanskelig opgave.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Det er jo glædeligt, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti har fået øjnene op for, at kosten har betydning for børns udvikling. Det kan så undre, at de afskaffede den børnekostpulje, som den tidligere regering på forslag fra Enhedslisten havde fået indført, men man skal jo være glad for, at folk kan ændre opfattelse.

Den måde, man så har ændret opfattelse på, hvor man her går ind og vil lave en ordning, som kun er for nogle børn og ikke for andre børn, er simpelt hen pædagogisk og socialt så langt ude, at jeg næsten ikke kan finde ord for det. Og jeg mangler stadig, på trods af fru Pia Kristensens forsøg på forklaringer, at forstå, hvorfor Dansk Folkeparti har ændret opfattelse siden førstebehandlingen.

Det, at man ikke vil være med til at sikre, at hvis der er en madordning, skal alle børn kunne få den mad, er os simpelt hen ubegribeligt. Og endnu en gang: Selvfølgelig er der ikke nogen, der vil proppe mad ned i munden på allergiske børn, som den konservative ordfører var inde på.

Vi synes, at det er en urimelig lov, man vil lave her. De ændringsforslag, der ligger, vil kunne bøde en lille smule på det. Derfor kan vi støtte ændringsforslagene, men selve lovforslaget vil vi bestemt ikke stemme for, for vi mener, at det er en forfærdelig ting, man her vil begynde at indføre i børnehaverne.

Vi håber ikke, at det vil brede sig, så det næste bliver, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti vil til at foreslå, at der er andre ting i daginstitutionerne, som også kun skal være for nogle børn og ikke for andre børn, og at forældrene skal betale andre ydelser oveni.

I det hele taget synes vi jo, at det er et problem, at priserne i daginstitutionerne stiger og stiger. Vi synes hellere, at man skulle følge eksemplet fra Norge og sætte et loft over. Vi så helst, at det var helt gratis, men man kunne starte med ud over det procentloft, der er i øjeblikket, at sætte et loft over, hvor høj betalingen må være, sådan at der ikke er nogen, der af økonomiske årsager skal afholdes fra at være med.

I forhold til betalingen for madordningen og Socialdemokraternes ændringsforslag er det selvfølgelig en fordel, at hvis man har en økonomisk friplads, skal den også gælde madordningen, men vi synes, at der burde den lille krølle på, at mange af dem, der har en socialpædagogisk friplads, også kan have økonomiske problemer og derfor også kan have et behov for ikke at skulle betale for maden. De har bare ikke været inde at få vurderet, om de opfylder betingelserne for en økonomisk friplads, fordi de har den socialpædagogiske friplads. Men det er i hvert fald bedre end ingenting, at det kommer med, at man også skal have mulighed for friplads i forhold til madordningen, og derfor støtter vi det forslag.

Men som sagt: Enhedslisten støtter de ændringsforslag, der ligger, fordi det gør denne her modbydelige lov en lille smule mindre ringe, men selve ideen om at forskelsbehandle børn i daginstitutionerne, kan vi simpelt hen ikke støtte.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Altså undskyld, men hvad er det dog for en polemik, og hvad er det for noget med nogle, der skulle have sagt noget om at proppe mad ned i halsen på nogen som helst?

Det er, som om det fuldstændig er gået hen over hovedet på bl.a. fru Line Barfod og andre, at nogle af os har forsøgt at påpege, at der altså er nogle forhindringer. Hvis man bare siger, at det skal være alle over én kam, er der forskellige situationer, hvor forskellige børn af den ene eller den anden årsag enten ikke kan eller ikke vil være med i denne her ordning.

Nu får daginstitutionerne så mulighed for at lave en fleksibel ordning, der er tilpasset den enkelte daginstitution, sådan at man bedst opfylder de behov, der er i netop den daginstitution. Det er mig ubegribeligt, at fru Line Barfod ikke kan se, at det kan være hensigtsmæssigt at sørge for, at forholdene passer til den daginstitution, vi beskæftiger os med.

Så undrer det mig altså såre, at fru Line Barfod har så utrolig lille tillid til de forældre, der måtte være i den institution. Tror fru Line Barfod virkelig, at danske forældre er sådan, at de er ligeglade med, om der sidder en, to eller tre børn i en krog og ikke kan være med og ikke kan få mad? Tror fru Line Barfod ikke, at der vil være nogle stærke forældre, som fru Line Barfod åbenbart er så bange for, som vil gå ind og forsøge at lave en ordning, hvor flest muligt kan være med, eller tror fru Line Barfod, at folk bare generelt er onde?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nej, folk er heldigvis ikke generelt onde. Heldigvis er der en utrolig stor solidaritet i den danske befolkning, og derfor laver man i langt de fleste daginstitutioner – der er jo mange, der har de her ordninger allerede i dag – en solidarisk ordning, hvor de forældre, der har råd, også betaler for dem, der ikke har råd. Og det vil man også gøre.

Det, der undrer mig, er, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti er så onde, for nu at bruge fru Charlotte Dyremoses eget ordvalg, at de siger, at man skal kunne lave den forskelsbehandling, som jeg håber og tror på at meget få forældre vil gøre brug af. De vil lave den solidaritet, hvor de betaler. Det er regeringspartierne og Dansk Folkeparti, der lægger op til, at man skal være ond og udelukke nogle børn.

Det var fru Charlotte Dyremose, der startede med at bruge eksemplet med børn, der er allergiske, som ikke skulle tvinges til at have mad. Det er der ingen der kunne finde på at gøre. Der finder man jo en måde, hvorpå man kan sikre, at de får en kost, som de kan tåle. Det fungerer allerede i dag i de daginstitutioner, der har madordninger.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg mener stadig væk, at polemikken er temmelig overdreven, men vi kan jo gå tilbage og læse forhandlingerne.

Så undrer det mig altså såre, for der er jo ikke nogen her, der begrænser mulighederne for at lave de her fleksible ordninger. Der er ikke nogen begrænsning i dét, man laver ikke et påbud. Det er sådan, at vi giver en mulighed for at tilrettelægge en ordning.

Fru Line Barfod taler om, hvordan man i god ro og orden har fået det her til at fungere ude i institutionerne, hvordan man har lavet nogle virkelig gode ordninger, som er kommet alle børn til gavn. Er det ikke dejligt, og er det ikke dejligt, at vi med det her lovforslag nu åbner op for, at det kan komme til at fungere i alle institutioner?

Det er sådan set det, vi lægger op til fra regeringspartierne side. Vi lægger op til, at der nu er den mulighed, at de her ordninger kan bruges i alle institutioner – vi har i øvrigt set, at de fungerer rigtig godt i en masse institutioner – til stor gavn og glæde for en masse børn og for en masse forældre rundtomkring i landet. Er det ikke dejligt?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Uanset hvor meget fru Charlotte Dyremose prøver at snakke udenom og snakke om forældrenes solidaritet, så ændrer det ikke ved, at det forslag, der ligger fra regeringspartierne, går ud på, at man kan lave en forskelsbehandling, at man kan lave ordninger i daginstitutionerne, hvor der er nogle børn, der får mad, og nogle, der ikke får. Det er det, vi protesterer så voldsomt imod; det er det, pædagogerne protesterer så voldsomt imod; det er det, mange forældre har protesteret så voldsomt imod.

Det ville være langt bedre, hvis regeringspartierne og Dansk Folkeparti virkelig ønskede at gøre noget for at forbedre børnenes sundhed, at de så genindførte børnekostpuljen og sørgede for, at der rent faktisk også kom nogle penge til daginstitutionerne til at sikre god mad, til at få indrettet køkkener de steder, hvor der ikke er, osv., så ville man for alvor kunne gøre noget for at få en god kost til børnene uden nogen forskelsbehandling.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Kan fru Line Barfod forklare mig, hvad der skulle få en til at tro, at forældre skulle være mere solidariske end flertallet i dette Folketing?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Man kan jo heldigvis se i dag, at forældre og befolkning generelt udviser stor solidaritet. Det kan man jo se på de mange ordninger, der fungerer i dag, som netop alle de steder, hvor man har dem på frivillig basis, sikrer, at der selvfølgelig er mad til alle børn. Det er ikke noget med, at hvis der er et par forældre, der ikke har haft råd til at være med til at betale, får de børn ikke mad, sådan som regeringspartierne og Dansk Folkeparti nu lægger op til, og som et flertal i dette Folketing desværre vil vedtage.

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det er da helt utroligt. Mener fru Line Barfod virkelig ikke, og jeg må så også spørge fru Sandy Brinck, siden der bliver stillet hjælpespørgsmål, at der er forskel på, hvor bred en ramme, der kan være for en lovgivning, og så hvordan man gør ude i den konkrete situation i den konkrete institution? Er det så ikke hensigtsmæssigt, at vi, når vi laver lovgivningen, laver den så bred som muligt, så man får mulighed for at lave en ordning, der er tilpasset den enkelte institution?

Hvad er det for en sammenligning mellem, hvor bred rammen for lovgivningen er, hvor mange forskellige muligheder forældrene har i den enkelte institution, og hvordan man laver ordningen i den konkrete institution, når man har taget hensyn til de børn, der er i den pågældende daginstitution? Jeg synes simpelt hen, at det er fuldstændig utilstedeligt at lave den sammenligning.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Line Barfod for at svare. Jeg tror, vi nærmer os en afstemning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Man kan sagtens lave bred lovgivning, der giver mulighed for, at man kan vælge ude i virkeligheden. Det, der er forskellen, er, at det, der er lagt op til med det her lovforslag, er, at der bliver forskel. Der gives mulighed for, at man i en daginstitution kan indføre en madordning, som kun er for nogle børn i daginstitutionen og ikke for andre børn i daginstitutionen, hvorimod det, som man frivilligt i dag udfører i nogle daginstitutioner, er ordninger, der omfatter alle børn.

Det, der er behov for i daginstitutionerne, er ikke yderligere lovgivning. Det er, at der kommer nogle penge, der sikrer, at der kommer ordentlig mad til børnene. Det er, at der kommer en lovgivning, som siger, at alle børn skal have ret til at få god mad i daginstitutionerne, og der kommer nogle penge med. Og især at man så også sikrer, at forældrene ikke skal betale ekstra, men at det bliver fordelt over skattebetalingen, så de forældre og skatteborgere, der har flest penge, kommer til at betale, i stedet for at det er dem, der har meget få penge, der kan risikere at skulle betale for det her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pernille Falcon som privatist. Det er værd at understrege.

Pernille Falcon (EL):

Det, som ikke tilstrækkeligt er fremgået af debatten, som også bliver et af hovedproblemerne, er, at i fattigrøvs kvarterene vil folk ikke have råd til at etablere de madordninger, og det er der, der er brug for maden. De andre steder, hvor folk har penge nok, kan de så etablere de madordninger. Det har man slet ikke forholdt sig til i debatten.

Så det er ikke bare et spørgsmål om, at i enkelte institutioner kommer lille Lise til at sidde og kigge på de andres dejlige lune mad, mens hun spiser sin lurvede leverpostej, for der vil man sikkert have hjerte til at dele maden børnene imellem. Men det bliver sådan, at de, der har allermost brug for de her ordninger, kommer ikke til at få den, for der har man bare ikke pengene.

Hvis man er født med en hest mellem benene, kan det godt være, at man ikke kender til den verden, hvor det er sådan, at der faktisk er økonomiske begrænsninger i hverdagen, men sådan ser verden altså stadig væk ud i store dele af Danmark. De mennesker, regeringen i andre sammenhænge skærer ned over for – bistandsmodtagere, førtidspensionister osv. – er dem, der kører med røven i vandskorpen i denne her sammenhæng, og det er dem, man blæser en hat fuld.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Helge Adam Møller for en kort bemærkning. Privatist også, javel.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes, at debatten i de sidste tre kvarter har fået præget af, at for ganske mange af dem, der har debatteret meget livligt om børns mad i børnehaver og vuggestuer, er det enten mange år siden, de har haft børn, eller også har de slet ikke nogen i den alder, og derfor kender de meget lidt til det.

Men som far, der har to piger, hvor den ene stadig væk går i børnehave og den anden lige er kommet ud, så kan jeg fortælle, når mange folketingsmedlemmer siger, at nu skal der gøres forskel på børnene, at der er forskel på børnene i øjeblikket. Det er nemlig sådan, når man kommer hen i den typiske danske daginstitution, hvad enten det er i Næstved, Nakskov, København eller Ganløse, at børnene har mad med hjemmefra, og der er forskel på de 40 madpakker, og der er forskel på, hvordan deres far har lavet madpakken derhjemme, enkelte gange også deres mor. De får forskellige madpakker med.

Det, man gør nu, er, at de stadig væk har lov til at have forskellig madpakker afhængigt af, hvad forældrene vil, og så kan forældrene, hvis de vil, nogle stykker af dem, slutte sig sammen og sige: Skal vi lave en fælles madordning, som vi enten selv administrerer, eller som vi køber et sted?

Der bliver ikke taget noget som helst fra noget barn. Det er et ekstra tilbud, hvor forældrene suverænt selv bestemmer, og det uafhængigt af, om de bor på Vesterbro, Nakskov eller Holstebro. Det er sagen. Prøv at komme ud i virkelighedens verden. Eller få nogle børn.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Rent principielt mener jeg godt, at man kan diskutere børn, uden at man har børn, ligesom man kan diskutere mange andre emner, uden at man selv er personligt berørt af dem. Rent faktisk har jeg børn. Jeg har også et barn, der går i børnehave, så jeg kender godt den virkelighed, der er i børnehaver.

KL.15.15

Der er allerede i dag mange børnehaver, der har indført frivillige ordninger med mad. Det er klart, at der er forskel fra kvarter til kvarter, der er forskel fra børnehave til børnehave, og der er de steder, hvor man ikke har madordninger, forskelle fra madpakke til madpakke.

Det, der er behov for, er at få god mad til alle børn, men det er ikke det, regeringen og Dansk

Folkeparti gennemfører. Det, man gennemfører, er en ordning, der åbner op for, at nogle børn i børnehaverne kan få og nogle ikke kan få, og at der, hvor de rige bor, kan man lave de her ordninger og have god brug for det. Men det er ikke dem, der har allermost brug for at få den gode mad, man hjælper med det her forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 13 stemte for, 88 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 37 stemte for, 63 imod.

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Fortsættelse af anden behandling af lovforslag nr. L 137:

Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område samt lov om social service. (Selvstændig handlekommune for anbragte børn samt høring og inddragelse af børn i sagsbehandlingen).

Af socialministeren (Henriette Kjær).

(Fremsat 29/1 2003. Første behandling 6/2 2003. Betænkning 10/4 2003. Ændringsforslag nr. 3 uden for betænkning af 28/2 2003 af socialministeren (Henriette Kjær). Første del af anden behandling 22/4 2003. Tilføjelse til betænkning 8/5 2003).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af socialministeren (Henriette Kjær).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Forslagsstillerne har oplyst, at de ønsker at tage ændringsforslag nr. 1 i betænkningen tilbage. Er der nogen, der ønsker at optage dette? (*Ophold*). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslaget bortfaldet.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Forhandlingen er åbnet, hr. Karsten Skau Björnsson, undskyld hr. René Skau Björnsson.

René Skau Björnsson (S):

Det var tæt på ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, hvad hjertet er fuldt af ...

René Skau Björnsson (S):

Jeg tager ordet her ved andenbehandlingen for at tilkendegive, at vi er meget glade for, at alle partier i Folketinget i dag bakker op om, at børn i anbringelsessager fremover skal tilbydes en støtteperson. Det er lidt af en sejr.

Vi havde jo stillet forslag om at skrive det ind i loven, det havde vi gerne set at der var flertal for. I stedet er et enigt Folketing nu enig om at sikre, at socialministeren skal skrive en ny vejledning til kommunerne, hvor der stilles krav om, at de skal tilbyde barnet og den unge hjælp til at skaffe kontakt til en voksen støtteperson.

Vi ved fra mange undersøgelser, at børn, der anbringes uden for deres hjem, meget ofte bliver eller føler sig udsat for svigt fra de voksne, specielt de voksne, der er involveret i deres egen sag. Det har mere været en undtagelse end en regel, at børnene er blevet hørt, og mange beslutninger bliver bogstaveligt talt taget hen over hovedet på børnene.

Derfor er det Socialdemokratiets mærkesag at sikre børns retsstilling og indflydelse på eget liv i anbringelsessager, og Folketinget har nu taget et vigtigt skridt i den retning med beslutningen om en støtteperson. Vi håber, at det vil sætte barnets tarv endnu mere i centrum. Vi vil følge ud-

viklingen meget nøje, og skal der flere tiltag til, er vi parate.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Karsten Nonbo, der kom navnet Karsten, ja.

Karsten Nonbo (V):

Jamen, det er da også på formandens opfordring, at jeg møder op.

Jeg vil da ønske Socialdemokratiet tillykke med, at de får det med i betækningsbidraget, som i og for sig er indeholdt i lovforslaget. Folk, der har evnen til at glæde sig over så lidt, vil jeg da ønske tillykke. Det er som at sparke en åben dør ind eller at redde en fisk fra at drukne. Så vil kan fuldt ud tilslutte os det og deler gerne den glæde med Socialdemokratiet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker hr. René Skau Björnsson ordet? Værsgo.

(Kort bemærkning).

René Skau Björnsson (S):

Jeg kan sige til hr. Karsten Nonbo, at det faktisk er en ny fisk, der er kommet i akvariet. Alle, der arbejder på det her område, Børnerådet og andre, roser det i dag og siger: Alle tiders, et nyt initiativ, det er et nyt redskab, kommunerne får, som vil sikre børnenes retsstilling endnu mere, end den har været før, fordi ordningen ikke har været brugt.

Kl. 15.20

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 3 uden for betænkningen af socialministeren (Henriette Kjær) vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Anden behandling af lovforslag nr. L 138: Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Præcisering af reglerne om borgernes medvirken, myndighedernes oplysningspligt, myndighedernes beføjelser til at indhente fortlige oplysninger om borgerne samt indførelse af bestemmelser om uanmeldt eftersyn i virksomheder, bødestraf for groft uagtsom vildledelse af de sociale myndigheder og mulighed for udveksling af oplysninger mellem kommuner og sygehuse om borgernes indlæggelse på og udskrivning fra sygehuse).
Af socialministeren (Henriette Kjær).
(Fremsat 29/1 2003. Første behandling 6/2 2003. Betænkning 7/5 2003).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.